

ΘΕΑΤΡΟ
ΑΠΟ ΤΗ ΝΟΝΑ ΜΟΛΕΣΚΗ

«Μεσοπάτωμα»

Όσοι βρήκαμε χρόνο τώρα, με την άνοιξη, να βγούμε στην ύπαιθρο είδαμε άλλα χρώματα, άλλα λουλούδια, είδαμε άλλη Κύπρο φέτος. Και είπαμε απλά «έβρεξε». Στον χώρο του θεάτρου λέμε απλά «PLAY». Άλλοι άνθρωποι εμφανίστηκαν, άλλο λόγο είπαν, ξεκόλλησαν από τα στερεότυπα, αντίκρισαν την κοινή μας ζωή, προσπάθησαν να βγάλουν στη σκηνή εμάς και τον εαυτό τους. Μερικοί χρειάστηκαν γι' αυτό την κυπριακή διάλεκτο, άλλοι δεν τη θεώρησαν απαραίτητη για να αναπλάσουν την πραγματικότητα. Κάποιοι δεν κινήγησαν καν αυτή την ανάπλαση και έμειναν σε πιο αόριστο χωροχρονικό πλαίσιο, άλλοι, όπως η Μελίνα Παπαγεωργίου, έχοντας ως μοντέλο τη σύγχρονη κυπριακή κοινωνία, δεν επιχείρησαν να τη φωτογραφίσουν, αλλά να φτιάξουν ένα σκίτσο με

αρκετή καλλιτεχνική ελευθερία. Τα έργα του PLAY αποτελούν προϊόν εργαστηριακής γραφής, συνεργασίας συγγραφέων, συμβούλων, σκηνοθετών, με άλλα λόγια η τελική σκηνική εκδοχή που βλέπει το κοινό είναι αποτέλεσμα μιας αρκετά μακράς ρέουσας διαδικασίας αλλαγών και προσαρμογών. Το σπονδυλωτό «Μεσοπάτωμα» της Μελίνας Παπαγεωργίου φέρει κάποια χαρακτηριστικά της εργαστηριακής γραφής, τα τέσσερά του μέρη θυμίζουν λίγο ασκήσεις πάνω στο δοσμένο/επιλεγμένο θέμα, στην προκειμένη περίπτωση στο θέμα της οικονομικής κρίσης. Η κάθε σκηνή καταπιάνεται με μια κοινωνική συνέπεια της κρίσης, με τη μοναξιά, τη διαφθορά, τον εξευτελισμό, με τις παρενέργειες της εποχής στην ηθική, στην αξιοπρέπεια, στην προσωπικότητα των ανθρώπων. Κατ' εμένα υπήρχε μια ποιοτική διαφορά μεταξύ του καθ' αυτού κειμένου και της σκηνοθετικής και υποκριτικής του υλοποίησης. Η Μαγδαλένα Ζήρα και οι έξι ικανοί ηθοποιοί της παράστασης δημιούργησαν τέσσερις μινιατούρες, όπου τα υποκριτικά ντουέτα φτιάχνουν συναισθηματική ατμόσφαιρα, δανείζουν ολοκληρωμένες μορφές στα διαλογιζόμενα πρόσωπα του κειμένου, προσθέτουν ψυχολογικές λεπτομέρειες στον λόγο των ρόλων τους. Σημάντική είναι η συμβολή της σκηνογράφου και ενδυματολόγου Έλενας Κατσούρη στη δημιουργία των μικρόκοσμων των τεσσάρων σκηνών και στα πορτρέτα των προσώπων. Η Μαγδαλένα Ζήρα χρησιμοποιεί με ευρηματικότητα τον χώρο μετακινώντας δράση και κοινό. Υποστηρίζει έτσι τη σπονδυλωτή δομή του κειμένου και κρατάει το ενδιαφέρον των θεατών πιο ψηλά απ' ό,τι θα μπορούσε να κάνει μια στατική αναπαραγωγή του. Ο ήρωας του Βαλεντίνου Κόκκινου είναι η μορφή που θα μείνει στις αναμνήσεις μας για την παράσταση. Ο Κόκκινος είναι εξαιρετικός. Για ακόμα μια φορά.